

Sebestyén Hermina: A csodálatos kívánság

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú. Átlagos családban élt. Apukája egy gyárban dolgozott éjjel-nappal. De az anyukája nem tudott dolgozni, mert egy balesetből kifolyólag nagyon fájt szegénynek a keze. A kisfiú iskolába járt, amikor hazaért, mindig segített az anyukájának, és szabadidejében horgászott.

Egy nap kifogott egy aranyhalat. Azt mondta neki az aranyhal. Ha visszadobsz, teljesítem egy kívánságod. A kisfiú elgondolkodott a kívánságon. Szeretett volna magának kisautót, labdát, biciklit

rengeteg játékot. Nem tudta, melyiket kérje. Ahogy ott ült a tó szélén, eszébe jutott valami. Odafordult az aranyhalhoz és azt mondta neki. Azt kívánom, hogy az egész világon békesség, egészség, és szeretet legyen. Azzal visszadobta a vízbe a halat. Összeszedte a horgászfelszerelését és elindult haza. Útközben találkozott néhány osztálytársával, elmesélte nekik, hogy ma amikor horgászni volt, mit történt vele. A fiúk kinevették, hogy találhat ki ilyen butaságot. A kisfiú elkeseredett, otthagya őket és elindult haza. Szomorúan, könnyeit törölgetve lépett be a kertkapun. Amikor meglátta édesanyját, akkor már a boldogságtól kezdett sírni. Édesanyja kitért karokkal szaladt felé. Szorosan átölelte a fiát, ahogy a baleset előtt. Percekig álltak így. Ezután belépett a szobájába és meglátta a rengeteg játékot. Tudta, hogy ő ezt nem kérte a haltól. Egy darabig játszott a játékokkal, majd összeszedte őket. Az anyukája megkérdezte a kisfiút, hova viszi a sok játékot, amit neki varázsolt a hal.

- Úgy gondolom, édesanyám, hogy vannak olyan gyerekek, akik nálam is jobban fognak örülni a játékoknak.

El is vitte a falu szélére, ahol a szegény gyerekek laktak. Szét is osztotta a játékokat. Azt mondta mosolyogva az anyukája:

- Mondd, kisfiam, nem bántad meg, hogy odaadtad a játékokat?

A kisfiú ránézett édesanyjára és ismét könnybe lábadt a szeme. Azt felelte:

- Szépek volt a játékok, de a legértékesebb ajándék az ölelésed, a mosolyod, és a boldogságod.

Sokáig beszélgettek este, majd lefeküdtek aludni.

Másnap a kisfiú visszament a tóhoz, hogy megköszönje az aranyhalnak, amit értük tett. De a halat a kisfiú soha többé nem látta, csak egy hang hallatszott, amit a szél fújta arra: „Tiszta szívű gyermek vagy, és felnőttként is maradj az”.

Bonyhád, 2012.01.22.

